

OBLAK V HLAČAH

(Uvod in prvi spev)

Vladimir Majakovski

Ob sedemdesetletnici pesnikovega rojstva

Vašo misel,
ki na razmehčanih možganih trapà
kot nažrt lakaj na zamaščeni zofi,
dražil bom, ob krvavečih krpicah srca,
in do sitega izrogal v vsaki strofi.

V svoji duši nimam sivega lasu,
nisem z nežnostjo senilnežev načet.
Svet sem oglušil s silo svojega glasu
in grem — ponosen, lep,
star dvaindvajset let!

Nežni!
Vi ljubezen z violino strnete,
grob na pauke jo igra robustne.
A kot jaz si svoje kože ne obrnete,
da bili bi ene same ustne!

Pridite mi v uk
iz salona, vi, v batistu prava
čednostna uradnica nebeške lige.

Ta spokojno ustne prelistava
kakor kuharica liste svoje kujige.

Če želite,
besnejši bom kot meso, prisežem,
in kot nebo spreminjajoč ton vsakokrat,
če želite,
bom brezhibno nežen,
ne le moški — v hlačah bom oblak!

»star dvaindvajset let« — Majakovskemu je bilo, ko je pisal *Oblak v hlačah*, res dvaindvajset let.

Da je kje cvetlična Nizza, ne verjamem.
Jaz spet vijem slave lovor
za možé, kot bolnišnica zgarane,
za žené, oguljene ko star pregovor!

P r v i s p e v

Mislite, da me trapijo blodnje?

To je biló,
biló v Odesi.

»Pridem,« je rekla Marija, »ob štirih popoldne.«

Osem.
Devet.
Deset.

In večer se prevesi,
v kal nočne tesnobe
mračen,
decembrski
uide iz sobe.

Ko rablji
v hrbèt onemogli režé kandelabri.

Zdaj me je nemogoče spoznati:
žilasti velikan
se krči,
ječi.
Le kaj bi mogla taka klada iskati?
A marsikaj ona želi!

Vendar je zame nevažno,
da sem iz bronca zgrajen,
da je srce iz hlada železnega
in v noči svoj zven
rado bi skrilo v kaj mehkega,
ženskega...

In glej:
ogromen
ob oknu zgrbljen slonim,
s čelom talim steklo na šipah.
Je to ljubezen, ni? govorim,
in kakšna?
Velika ali le hipna?

Odkod v takem telesu velika?
Biti mora majhnega čustevca
plašen drget.
Ta se avtomobilskim sirenam umika
in vseč mu je konjski peket.

Še in še
združen z dežjem,
z njegovim kozavim obrazom soočen,
v čakanju mrem,
od groma mestnega vrveža zmočen.

Polnoč, z nožem ošabno vihrava,
se je prikrila,
zaklala
— proč z njo! —

in kakor s tnala kaznjenca glava
dvanajsta ura je pala.

Kaplje so sive po steklih
se zvile
in spačile v ostudne grimase,
kakor da himer roj steklih
s katedrale pariške lasá se.

Prekleta!
Mar ti tudi to še ne zadostuje?
skoro skoz usta ušel mi je krik.

Čujem:
tiho,
kakor z ležišča bolnik

trznil je živec.
In glej,
sprva stopical
je komajda komajda,
potem vzvalovàn,
čvrst
se spustil po telesu
in zdaj divja
še z dvema v mrzličnem plesu.

Omet je odpal v spodnjem nadstropju nekje.

Živci,
veliki,
majhni,
vseh njih štrèna,
skačejo besni
in že
klecajo živcem kolena!

A noč se širi, močviri,
v tem blatu oko ne uzre bogvekaj.

Naenkrat so zatreskale dveri,
kot da na gostilniških vratih
bi bil polomljen tečaj.

Prišla si
pikra kot »evo vam«,
mečkaje rokavice jelenje
govorila:
»Naj vam izdam:
jaz se bom omožila.«

Prav. Izvolite!
Kaj mi mar.
Utrdim se od biča.
Vidite: miren sem ko kip.
Ko žile utrip
mrliča.

Se spomnite?
Govorili ste:
Jack London,
denar,
pa o ljubezni,
strasti —
jaz pa sem vedel le:
vi ste Gioconda,
ki jo je treba ukrasti.

In so jo ukrali.

Spet bom zaljubljen igrat se odšel,
obrvi obseval si s plamena bliščem.
Pa kaj!
Tudi v domu, ki je zgorèl,
klateži najdejo kdaj zatočišče!

Izzivate?
»Več kot vi smaragdov norosti, prosjak
svojih kopejčic našteje.«
Spomnite se:
ko se razjezil Vezuv je orjak,
je zasulo Pompeje!

Ej,
gosposka svojat!
Ljubitelji
zločinov,
morijski,
skrunitelji vere,
mar ste videli
najstrašnejše —
moj obraz
tistikrat,
ko sem
popolnoma miren?

»Vi ste Gioconda, ki jo je treba ukrasti« — pesnik je uporabil afero s sliko Gioconde, ki so jo tistikrat ukrali.

In zdi se mi:
»jaz«
zame je malo.
Iz mene na dan sili nekdo neprestano.

Halo!
Kdo govori?
Mama?
Mama!
Vaš sin ni najbolji!
Mama!
V srcu divja mu ogenj besneč.
Recite sestrama, Ljudmili in Olji,
on ne uteče nikamor več.

Vsaka beseda,
celo šala ohola,
ki jo skoz ustne obžgane izdiše,
se meče kot hotnica gola
iz goreče javne hiše.

Ljudje vohajo:
kot bi se nekaj smodilo.
Skup so nagnali nekakšne
blesteče,
v šlemih.

V škornjih nikarte!
Recite gasilcem v svarilo:
Bolj nežno naj se vrte
po srcu v plamenih!
Sam bom.
Sode solzà iz oči bom iztočil.
Dajte, da se oprem, pa morda
bom skočil.
Skočil bom. Skočil. Skočil.
Umaknili so se.
Zaman je: ne skočiš iz srca.

»Recite sestrama, Ljudmili in Olji« — imeni sester Majakovskega.

Na obrazu ožganem
poljub mi boren
v razi ustnic ogleni in ugaša.
Mama!
Peti ne morem.
V kapeli srca zadušna je maša.

Počrneli obrisi številčk in besed
v lobanji
so kot otroci iz hiše goreče.
Tako je strah,
grabeč se za nebes brezdanji
dvigal
Luzitaniji roké plameneče
in je tulil z obale
ognja stooki sij
ljudem, v stanovanjskem miru drhtečim.

O, krik poslednji,
vsaj ti
o tem, da gorim,
skozi stoletja zaječi!

Prevedel T o n e P a v č e k

Luzitanija — ladja, ki jo je uničil požar.